

Pyörä

Ovi käy narahtaen, askeleet rasahtelevat hiekkatiellä. Hän tarttuu ohjaustankooni, vetää minut pois pyörätelineestä ja kääntää kohti loputtomiin juoksevaa asfalttietä. Kun ketjuni pyörähtävät liikkeeseen, energia virtaa lävitseni kuin heinikossa värähtelevä tuuli.

Hän haki minut pyöräliikkeestä vain joitain päiviä sitten, hapuilevat sormet tunnustelivat metallia, kumia, sivelivät ohjaustankoja ennen kuin osuivat tarakalleni. Virta kulki huokaisten lävitseni, ja tiesin saman tien, että lähtisin hänen kanssaan. Hän ei ymmärtänyt sitä heti, puolisen tuntia hänen kenkensä narskuivat edestakaisin tarjouspyörien edessä, hengitys pakeni satunnaisina tuhahtuksina. Hän sormeili kiiltävän viininpunaisen pyörän pörheänä esittelemää hintalappua niin pitkään, että harkitsin jo kamppaavani hänet matkalla kassalle. Lopulta hän kuitenkin palasi luokseni ja talutti minut myyjän luo. Ihmiset eivät ole sillä tavalla herkkiä näille asioille.

Suuntaamme alas mäkeä, jonka vaaleaksi paahduneen asfaltin reunoja silittelevät ylikasvaneet heinäkasvit. Tuulenvire juoksee renkaideni läpi ja pyörähtelee pintojen välissä, ketjujeni pehmeä hurina melkein peittyä kaskaiden sirityksen alle. Niiden ääni on raskas täkki, joka peittää vehreän maiseman alleen. Hänen kämmentensä ovat hikiset sarviani vasten, hän tervehtii postiaan hakevia naapureita päätään nyökäten: *ohayoo gozaimasu, ohayoo gozaimasu*. Naapurin ruostunut pyörä katsoo minua ketjut kiristyen.

Tässä maassa tiedetään, että kaikella olevalla on elämänenergiaa, jokaisessa olennossa, kivessä ja puussa, kahvinkeitinissä ja polkupyörässä on henki ja virta. Siitä hän ei kuitenkaan juurikaan ymmärrä. Hän saapui tähän maahan jostain kaukaa pohjoisesta, voin tuntea jokavuotisen pakkasen piirtämät juonteet hänen nuorissa kämmenissään, joiden liha on pehmeää ja helposti kolhiintuvaa. Hänen maassaan asiat jaetaan elollisiin ja elottomiin, ja siksi hänelle kivi on vain kivi, juoma-automaatti on vain juoma-automaatti, polkupyörä on vain polkupyörä. Hän ei osaa aistia minun energiaani niin kuin paikalliset, mutta tietämättään hän tuntee sen kyllä. Kun hänen kengänpohjansa painavat polkimeni liikkeelle, elämänvoimamme kohtaavat ja yhdistyvät, punoutuvat yhtenäiseksi virraksi, joka virtaa saumatta hänen kehostaan minuun täydellisessä yhteisymmärryksessä. Niillä hetkillä hänen huulillaan on hymy ja lihaksissa kuohuu puhdas ilo, jota hän ei täysin ymmärrä. Itselleen hän kertoo pitävänsä pyöräilystä.

Aurinko paahtaa hänen niskaansa kiskoien kalpeasta ihosta esiin hikipisaroita ja punaista pigmenttiä. Hän jättää minut harmaan rakennuksen pihaan, kuten joka aamu, marssii oville suoristaen mustan puvuntakkinsa helmaa. Samanlaisiin asuihin pukeutuneet ihmiset saapuvat tipotellen jättämään pyöränsä lähittyvilleni, ja vähitellen olo parkkipaikalla alkaa tuntua tukalalta.

Viereeni työnnetty tummansininen maastopyörä nojautuu telineessä minua vasten, sen vaihdejohtotunkevat etupyöräni pintojen väliin.

Ihmisillä ja polkupyörillä elävät luonnostaan symbioosissa samalla tavalla kuin kääpäsienet ja puut. Valtaosa ihmisistä tosin näkee suhteen erilaisina ja pitävät pyöriä palvelijoinaan, työvälineinään. He perustelevat asian sillä, että he ovat itse keksineet ja rakentaneet meidät. Pyörät eivät piittaa samalla tavalla alkuperästä, meille on yhdentekevää mistä tulemme ja mikä meidät on luonut, väliä on vain sillä, että olemme olemassa. Ihmiset eivät hyväksy asioita sellaisinaan, he yrittävät loputtomasti paloittaa maailmaa palasiksi ja järjestää sen uudestaan monimutkaisiksi sääntökokoelmiksi. Myös meidän pyörien varalle he ovat keksineet kaikenlaisia sääntöjä, jotka he kirjoittavat papereilleen ja säilövät turvaan arkistokaappien pimentoon. Jossakin esimerkiksi on paperi, joka määrää hänet minun omistajakseni, kuten ihmiset itse itseään kutsuvat suhteessa meihin. Ihmisillä on kova tarve saada kutsua itseään milloin minkäkin omistajaksi, oli kyse sitten koneista, eläimistä, maaperästä tai taloista. Itse ajattelen asian yksinkertaisemmin: jos minä olen hänen pyöränsä, siinä tapauksessa hän on minun ihmiseni.

Aurinko alkaa jo lähestyä taivaanrantaan, kun hän palaa rakennuksesta. Hän kumartelea muille tummapukuisille ihmisille, *otsukaresama deshita*, nyökyttelee ja hymyilee posket pinkeänä. Kun hän tarttuu minua sarvista, tunnen kuinka kireästi veri virtaa hänen suonissaan, kuinka hänen jänteensä haukkovat henkeä pitkän paikallaanolon jäljiltä. Mitä lie ihmiset rakennuksissaan tekevätkin, se ei näytä olevan hyväksi heille.

Otsukaresama deshita, sanoo vielä yksi ihmisääni hänen takaansa. Taas tummapukuinen ihminen, mies, jonkin verran häntä vanhempi. Miehen kämmenien iho on alkanut rypistyä vuosien kylpemisestä. Minuun nojaava tummansininen pyörä säpsähtää hereille ja suoristaa ryhtiään, kun sitä aletaan hellästi vetää pois telineestä. Sen sarvet takertuvat itsepintaisesti pinnoihini. Ihmiseni naurahtaa hermostuneesti.

Anteeksi, anna kun autan, hän sanoo. Huomaan, että hän ujostelee edelleen tämän maan kielellä puhumista, hänen äänensä epäröi ja hidastelee sanojen mutkissa ja käänteissä. Mies kiittää ja hymyilee, vetää oman pyöränsä telineestä samalla kun minä taivun sivulle. Etupyöräni kulma painuu epämiellyttävästi telineen teräksistä reunaa vasten, mutta ihmiseni ei näytä huomaavan.

Puhutpa hyvää japania. Missä olet opiskellut? mies kysyy. Ihmiseni kertoo ujosti opinnoistaan yliopistossa, vaihtovuodestaan Fukuokassa. Mies naurahtaa, ajattelinkin että puhut vähän kyushulaisittain. Heidän askeleensa asettuvat yhteen, kun he lähtevät pihasta minua ja sinistä pyörää taluttaen. Ihmiseni sormenpää sivelee levottomasti vasemman sarveni päätä, kiertää kehää muovipäällystettä pitkin. Kaupungin valot alkavat jo sammahdella illan ääressä, ainoastaan pieni

supermarketti ja kulmakioskit jatkavat väsymätöntä partioimistaan. Mies hymyilee pysähtyessään risteykseen.

Mentäisiinkö istumaan hetkeksi iltaa, mies sanoo ja tekee kädellään eleen kuin kallistaisi kahden sormen varassa pientä näkymätöntä kuppia huuliaan kohti. Tunnen, kuinka ihmiseni sydämensä lähettää yhtäkkiä voimakkaamman sykähdyksen kiertämään hänen suoniinsa. Mennään vain, hän sanoo. Minä ja sininen pyörä jäämme nojaamaan talon seinään, kun he suuntaavat sisään ovesta, jonka vieressä roikkuu punainen paperilyhty. Sisältä kuuluu kilinää ja naurua. Sininen pyörä näyttää siltä, kuin se olisi nähnyt kaiken tämän ennenkin.

Seuraavina päivinä ihmiseni toistaa saman kuvion joka ilta. Hän kumartelea muille ihmisille rakennuksen aulassa mutta miehelle vasta pyörätelineiden luona, jossa he irrottelevat minua ja sinistä pyörää toisistaan naurahdellen ja toisiltaan anteeksi pyydellen. Satulaan nousemisen sijaan he lähtevät pihasta kävellen, kädet lepäävät lähes symmetrisesti minun ja sinisen pyörän ohjaustangoilla. Kaskaiden siritys tunkee mukaan keskusteluun, joka kaikuu hiljentyvillä kaduilla ja siirtyy sitten punaisen paperilyhdyn alta sisätiloihin. Minä ja sininen pyörä totumme toisiimme nojaamiseen, opimme rentoutumaan sarvet lomittain.

Vaikka pyöriä näkee usein ryhmittyminä, meille ei ole mitenkään luontaista kerääntyä yhteen. Yksineläjiäkään me emme oikeastaan ole; yksinelo ja ryhmäelo ovat meille tasapuolisesti yhdentekeviä asioita. Meille luonnollista on haluta kulkea, kiittää yhä eteenpäin miellyttävä pieni kitka renkaiden alla ja unohtaa lopullisesti paikallaan pysymisen pitkästyttävä helppous. Se, kulkeeko rinnalla muita pyöriä vai ei, ei merkitse juuri mitään. Ihmiset ovat siinä suhteessa hyvin erilaisia olentoja, heille on luonnollista hakeutua yhteen ja jakaa elintilansa muiden kanssa. Ihmiset määrittelevät oman olemassaolonsa muiden katseiden kautta, ja siksi he ahdistuvat yhä enemmän, jos ympärillä ei ole ketään, joka katsoisi heitä. Voin huomata sen myös omasta ihmisestäni, hän näytti käpristyvän kokoon ja hiipuvan päivä päivältä pienemmäksi istuessaan yksin asumuksensa ikkunassa. Nyt kun mies tapaa hänet joka päivä pyöräkatoksilla, hänen kehonsa on alkanut täytyä uudestaan, hänen askelensa kulkevat lennokkaammin ja jänteisiin on palannut iloinen levottomuus.

Kun iltamyöhällä odottelemme ihmisiämme punalyhtyisestä talosta, sininen pyörä kertoo minulle miehestä. Hänen vakaista ja hellistä käsistään, jotka oikaisevat taitavasti vääntyneen pinnan ja öljyävät ketjut huolellisesti joka kevät, pitkistä reissuista kauas vuoristoon, kapeiden hiekkateiden huumaavasta laulusta renkaiden alla. Miehellä on muitakin pyöriä, mutta hän kohtelee niitä kaikkia tasapuolisesti, puhdistaa jokaisen säännöllisesti ja säilyttää lämpimässä tallissa auton seurana. Sinisen pyörän ryhti suoristuu ja pinnat värähtelevät ylpeydestä, kun se kertoo miehestä. Ihmiseni olisi selvästi voinut valita huonomminkin.

Tuolla noiden kukkuloiden takana on kaunis pieni pyhäkkö, reittikin on todella nätti, mies kertoo kävellessään ihmiseni vierellä. Molemmat ovat riisuneet puvuntakkinsa ja solmionsa, ne roikkuvat minun ja sinisen pyörän ohjaustangoilla lepattaen kevyesti yötuulussa.

Olisipa hienoa nähdä se, ihmiseni vastaa. Mies hymyilee, pysähtyy tutussa kadunkulmauksessa.

Jospa menisimme yhdessä? Viikonlopuksi on luvattu vähän viileämpää, mies sanoo. Ihmiseni on jo ehtinyt nyökätä ennen kuin mies on ehtinyt loppuun asti, tunnen lämmön purskahtelevan ja kipunoivan hänen ihonsa alla. Kyllä, mennään ihmeessä, se olisi mukavaa.

Kun suuntaamme kotiin, hänen poljentonsa on kevyempää kuin koskaan ennen. En ole ennen tuntenut tällaista loistetta hänestä, se liplattaa ja polttelee sähköisenä, kirkkaana virtana, joka saa kaiken näyttämään uudelta, mysteeriseltä. Hän nousee seisomaan poljinten varassa, kohottaa kasvonsa kohti tähtiä. Vastaan mielelläni hänen kannustukseensa, kiidämme eteenpäin kuin nousisimme minä hetkenä hyvänsä lentoon.

Viikonloppu saapuu pian. Hän on vaihtanut tavanomaisen asunsa joustaviin ja miellyttäviin vaatteisiin, ja voin tuntea hänen lihastensa puhtaan ilon, kun ne saavat liikkua vapaasti ja kahleetta. En ymmärrä, miksei hän käytä useammin tällaisia vaatteita, mutta kaipa se on taas osa ihmisten lukemattomia sääntöjä.

Kun saavumme tuttuun tienristeykseen, mies odottaa meitä jo. Hän hymyilee ja heilauttaa kättään, ja lämpö virtaa taas nopeina ja kiihkeinä väreinä ihmiseni lävitse. Sinisen pyörän sijaan miehellä on mukanaan toinen pyörä, violetti ja virtaviivainen. Auringonvalo kiiltelee sen virheettömällä maalipinnalla, ja se pörhistelee ylpeänä runkoonsa kiinnitettyä juomapullotelinettä. En pidä tavasta, jolla se silmäilee renkaitani, niin kuin se ei uskoisi minun pärjäävän. Ihmiseni ei huomaa mitään, hänen koko olemuksensa on kääntynyt kohti miestä. Onpa kaunis sää, hän sanoo, vaikka hänen hikiset kämmenensä haluaisivat sanoa jotain muuta.

Niin on, kävipä tuuri. Mennäänkö? mies sanoo hymyillen. Hän nousee pyöränsä satulaan, suuntaamme ulos kaupungista, kohti rönsyileviä kukkuloita. Talot hiipuvat ympäriltämme, asfalttatie vaihtuu miellyttäväksi hiekkatieksi. Puiden katveessa ilma on viileämpää, ja ihmiseni huokaisee tyytyväisenä. Kiemurteleva tie vetää meitä syliinsä, ja me heittäydymme sen vietäväksi, päästämme irti asfalttikatujen säännöistä ja rajoitteista. Ei ole muuta kuin loputtomiin jatkuva tie, lävitsemme vavahteleva vauhti, tuulen huohotus iholla, puhdas elämänilo joka virtaa minusta häneen, hänestä minuun. Vapaus, vapaus on jotakin niin hengästyttävän huumaavaa ettei sitä voi sulkea sisälleen, on avauduttava koko maailmalle ja annettava sen virrata itsensä läpi. Juuri tätä on olla pyörä, juuri tätä on olla myös ihminen; tällaisilla hetkillä siinä ei ole mitään eroa.

Ennen pitkää tie alkaa kohota ylös kohti vuoria, ja vauhtimme hidastuu. Hän polkee parhaansa mukaan, nojautuu yli ohjaustangon hampaat yhteen purtuina, ja minä yritän antaa hänelle kaikkeni, mutta epätasaiseksi käyvän tien kivenmurikat ja maasta kohoavat juuret potkivat ja kampittavat renkaitani minkä ehtivät. Mies ja violetti pyörä jäävät useamman kerran odottamaan meitä. Mies hymyilee myötätuntoisesti, kannustaa eteenpäin, mutta tiedän violetin pyörän katsovan minua itseensä tyytyväisenä. Mokoma tärkeilevä metalliluuska.

Anteeksi, olen niin hidas, joudut koko ajan odottamaan, ihmiseni sanoo huohottaen. Mies pudistelee päätään, ei se haittaa mitään, ei meillä ole kiire. Hän tarjoaa ihmiselleni vesipulloa ja katsoo sitten minua päätään pudistaen.

Tuollainen kaupunkipyörä ei taida oikein pärjätä tällaisessa maastossa. Ensi kerralla voin lainata sinulle toista pyörääni, hän sanoo. Hymyilee, jatkaa sitten. Tai jos aiot pyöräillä enemmänkin, ehkä kannattaa harkita vaihtoa. Tunnen pyöräliikkeen omistajan, hän voisi varmasti vaihtaa tuon johonkin mukavaan maastopyörään pientä summaa vastaan.

En voi uskoa kuulemaani, mutta ihmiseni vain nyökyttelee, kiirehtii olemaan samaa mieltä. Hän on liian häikäistynyt miehestä, liian halukas sanomaan kyllä kaikkeen mitä mies ehdottaa.

Yhtäkkiä en enää pidäkään miehestä niin paljon.

Siitä lähtien ihmiseni rinnassa palaa sytytyslanka, jonka toinen pää on miehen rinnassa. Hitaasti mutta varmasti he molemmat polttavat lankaa ohuemmaksi ja kireämmäksi, kerivät toisiaan lähemmäs. Miehen sormet löytävät tekosyitä hipaista ihmiseni sormia ohimennen, heidän katseensa vetävät toisiaan puoleensa magneetin tavoin. He ovat törmäyskurssilla, ja ihmiseni levottomasti kihelmöivistä hiusjuurista tunnen, ettei hän malta odottaa yhteentörmäystä.

Mies vie ihmiseni pyöräliikkeeseen, kiiltävämpään ja metallisempaan kuin se, mistä minut haettiin. Seinillä on valtavia kuvia tiukkailmeisistä ihmisistä ja kovakuntoisista pyöristä, joiden renkaiden alla karheinkin sora taipuu alistumaan. Liikkeen myyjä mittailee minua, naputtaa renkaitani ja sormeilee maalipintaani. Hänen sormensa mittaavat minut ja muuntavat hetkessä jeninmerkeiksi. Kyllä, toki voin vaihtaa tämän parempaan, maksaisit vain erotuksen, hän sanoo. Mies nyökyttelee, kyllä, aivan, laatuun kannatta panostaa. Ihmiseni nyökyttelee myös, hymyilee leveästi eikä huomaa ollenkaan, kuinka sekä minä että hänen katselemansa tummanvihreä maastopyörä pudistamme päätämme. Myyjä tunkee hänen käsiinsä kiiltäväkantisia kuvastoja, joiden sivuilla toinen toistaan kauniimmat pyörät esittelevät sulojaan.

Ehkä seuraavasta palkasta, ihmiseni kertoo miehelle, kun he lähtevät liikkeestä. Mies nyökyttelee, ymmärrän, on hyvä harkita tarkkaan. Hän alkaa kertoa kauniista pienestä vuoristojärvestä, vain kymmenisen kilometriä tuonne suuntaan, haastavaa mutta kaunista maastoa.

Mennään sitten yhdessä, kun sinullakin on parempi pyörä. Ihmiseni hymyilee ja nyökkää, he suunnittelevat tulevia retkiään, kietoutuvat sananvaihtoonsa kuin kerisivät ympärilleen pientä pesää.

Kotimatalla en enää tiedä, olemmeko me enää me vaiko vain minä ja hän. Me pyörät tarvitsemme ihmisiä, meidän olemassaolomme tarkoitus on tiukasti sidoksissa heidän haluihinsa ja tarpeisiinsa. Vain ihmisten kautta voimme aidosti toteuttaa tarkoitustamme, ja siksi annamme heille kaikkemme. Mutta ihmiset ovat erilaisia, he valitsevat aina mieluummin toisen ihmisen kuin mitään muuta. He luulevat kaikkien muiden tarpeiden olevan pohjimmiltaan väliaikaisia eivätkä ymmärrä omaa rajallisuuttaan ilman sellaisia apuvälineitä kuin polkupyörä, sähköliesi tai matkapuhelin. Turhautuminen kärventää pyöränkumeihini polttojälkiään. Kuinka typeriä, kuinka lyhytnäköisiä ihmiset voivat olla!

Lähellä ihmiseni asumusta tiessä on kuoppa, joka paljastuu aina yhtä yllättäen pienen mutkan takaa. Hän huomaa sen yleensä vasta viime tipassa, ja nyt hänen ajatuksensa ovat muualla, katse on unohtunut kaukaisuuteen. Käytän tilaisuuden hyväkseni, kiidän varomattomasti mutkaan ja isken etupyöräni kuoppaan. Liike-energiani iskeytyy kivenmurujen sekaan ja saa minut nytkähtämään rajusti eteenpäin, hän huudahtaa ja yrittää tarrata ohjaustankooni. Tunnen, kuinka hänen painonsa irtoaa polkimilta ja satulasta, kädet etsivät turhaan tukipistettä. Kaadun hänen kanssaan soratielle, puoliksi hänen päälleen. Hänen luidensa kolina kovaa maata vasten on yllättävän tyydyttävää.

Ei helvetti saatana, hän kiroilee ja oikoo jäseniään työntäen minut sivuun. Kämmenten iho on mennyt vereslihalle, mustien housujen polvessa on reikä. Kun hän kömpii jaloilleen ja nostaa minut ylös, tunnen mustelmien kaikuvan hänen lihaansa pitkin melkein koko jalan pituudelta. Pidän niiden soinnista, vaikka samalla olen helpottunut, ettei hän hajottanut hentoa runkooaan. Se tietäisi minulle loputonta seisoskelua pyöräkatoksessa, jossa aika käpertyy nurkkaan kuihtumaan.

Vaikka hän ei tarvitsisi minua, minä tarvitsen häntä.

Päiväkausia kuumuus on kerääntynyt taivaalle käyden yhä raskaammaksi ja painavammaksi, kyllästäen ilman sähköisyydellä, joka ennen pitkää repäisee taivaankannen auki. Me pyörät olemme tunteneet sen jo viikkoja, mutta ihmiset huudahtelevat yllättyneinä, kun he ikkunasta näkevät sateen ja ukkosen purskahtavan ilmoille. Nojaan lähemmäs sinistä pyörää, sadepisarat piiskaavat satuloitamme.

Kun sade taukoaa hetkeksi, ihmiseni kiiruhtaa rakennuksessa miehen kanssa. Molemmilla on iso läpinäkyvä sateenvarjo, he taiteilevat niitä toisessa kädessä hypätessään satulaan ja ohjatessaan minua ja sinistä pyörää ulos pihasta. Asun ihan tässä lähellä, tule pitämään sadetta, mies huikkaa olkansa yli. Ihmiseni nyökkää ja seuraa hänen perässään.

Ajamme pienehkön rakennuksen pihaan, jonka seinustan muratti on nuupahtanut sateen alla. Mies avaa oven ja viittoo ihmistäni taluttamaan minut perässään, he vievät meidät hämärään ja ikkunattomaan tilaan, jonka kivilattiaan on takertunut öljytahroja. Seinustalla on muutama muu polkupyörä ja pari isoa autonrengasta. Autotalli, tajuan, vaikka sen ensisijainen asukki onkin nyt toisaalla. Ihmiseni asettelee minut seinustalle sinisen pyörän viereen ja laittaa avaimen taskuunsa. Hänen sormensa ovat kylmät ja nihkeät, kostea kangas takertuu käsivarsiin. Sinähän olet aivan kylmissäsi, mies sanoo, mennään äkkiä sisälle, keitän teetä. Hän laskee kätensä ihmiseni käsivarrelle, heidän katseensa kohtaavat.

Sillä hetkellä sytytyslangan rätisevät päät löytävät toisensa ja katkeavat sihahtaen.

Autotallissa on niin pimeää, että pinnoihini kiinnitetyt heijastimet eivät löydä juuri mitään jalansijaa hämärän keskeltä, mutta hän ja mies katsovat toisiaan kuin eivät olisi koskaan ennen nähneet mitään niin kirkkaasti.

Mennään sisälle, mies toistaa. Ihmiseni nyökkää.

Ovi sulkeutuu narahtaen heidän perässään. He kolistelevat hetken sen toisella puolella, sitten askeleet kaikkoavat rakennuksen uumeniin. Pieni valoviiru jää kajastamaan oven alareunasta autotallin puolelle, ulkona sadepisarat hakkaavat edelleen seiniä ja kattoa. Sininen pyörä nojaa raskaammin seinää vasten, huomaan että sitä turhauttaa renkaisiin takertunut muta ja hitaasti kuivuvat sadepisarat, jotka hiertävät ketjujen välissä. Sinisen pyörän takana näen tutun violetin maastopyörän, jonka ryhdikäs runko kiiltelee aivan yhtä koreana kuin silloin aikaisemminkin. Sen vierellä on toinen pyörä, vaaleanvihreä ja vähän nuhjaantunut, lukemattomat kilometrit ovat jättäneet jälkensä sen pintaan. Aluksi luulen, ettei paikalla ole muita, mutta sitten huomaan vielä yhden kauempana nurkassa.

Pieni pyörä, vaaleanpunaisessa rungossa on Hello Kittyn kuva. Se on seissyt aloillaan pitkään, liian pitkään, liikkumattomuus on saanut elämänkierron sen sisällä hidastumaan, melkein jämähtämään paikalleen.

Vaaleanpunainen pyörä havahtuu, aistii tuijotukseni. Se laskee murheellisesti päänsä, kertoo minulle pienestä ihmisestä. Keväisestä pihasta, jossa mies työnsi heitä ympäriinsä, takapyörään kiinnitetyistä apupyöristä. Kun apupyörät irrotettiin, pieni ihminen huojui pyörän selässä, kallisteli sivulta toiselle kunnes painovoima veti hänet maahan. Karhea hiekkatie, verille hankautuneet polvet ja kynnärpäät, itku, loputonta itku. Ja sen jälkeen autotallin hämärä nurkka, verkkaan kuluva aika. Joskus pieni ihminen kulkee autotallin läpi potkulautansa kyydissä, muttei enää vilkaisekaan vaaleanpunaista pyörää.

Paikallaan seisominen ei ole luonnollista pyörille, se on hidasta kuolemaa. Kun katson vaaleanpunaista pyörää, olen yhtäkkiä kiitollinen jokaisesta metristä, jonka ihmiseni on kulkenut kanssani. Paluu pyöräliikkeeseen on tuhat kertaa parempi kohtalo kuin unohtuminen.

Sade on hiljentynyt autotallin katolla. Ulkoa kuuluu hurinaa, sitten autotallin ovi rullaa itsensä ylös. Punainen auto peruuttaa hitaasti talliin, tunkee piinallisen lähelle ennen kuin sammuu urahtaen. Auton ovi käy, askeleet napsahtelevat lähemmäs ja pysähtyvät eteeni. Ihminen, nainen, avaimet pyörivät renkaassaan hänen kapeiden sormiensa ympärillä. Hän seisoo edessäni hetken ja jatkaa sitten sisälle. Ovi painuu kiinni hänen perässään.

Jonkin aikaa on hiljaista, äänettömyys kerää varausta itseensä ja valmistautuu purkautumaan. Sitten sisältä kaikuu ääniä ja askelten kopinaa.

Ihmiseni paukauttaa oven auki, kengännauhat viskelevät maata vasten, paidanhelma lepattaa reidellä. Hän tunkee avaimen lukkooni ja riuhtoo minut ulos autotallista. Miehen ääni huutaa jotain hänen peräänsä, mutta ihmiseni on jo satulassani, piha vaihtuu omakotitalojen virraksi, kun kiidämme sateen kostuttamia katuja eteenpäin. Emme pysähdy ihmiseni kotitalon edessä vaan jatkamme yhä edemmäs, rakennukset vaihtuvat hiljaisiin riisipeltoihin ja syviin ojiin, jotka juoksevat vierellämme kohti taivaanrantaa. Vaikka yö on viileä, ihmiseni ihon alle pakkautunut kosteus pisaroi pitkin poskia, leukaa, kaulaa.

Kun lopulta palaamme takaisin kotiin, hän jättää minut kumolleen pyöräkatoksen viereen ja menee sisälle. Aurinko nousee kerran, kaksi, muut ihmiset lähtevät pihasta tummissa puvuissaan, mutta häntä ei kuulu. Hämähäkki alkaa virittää verkkoaan pinnojeni väliin.

Vaikka usein pidänkin itseäni ihmisiä viisaampana, en voi väittää ymmärtäväni heidän monimutkaisia verkostojaan ja tunnekarttojaan. Me pyörät olemme yksinkertaisia olentoja, ja siksi kaikki on meille yksinkertaista. Asiat vain ovat, ja me hyväksymme ne sellaisinaan. Ihmiset ovat toisenlaisia. He näkevät kaiken monisyisesti, pohtivat mitä on joskus ollut tai voisi olla, kurkistavat asioiden jokaiselle puolelle. Ihmiset ovat monimutkaisia ja juuri siksi niin hauraita. He kestävät juuri ja juuri omien tunteidensa painon.

Kolmannen auringonlaskun jälkeen hän avaa vihdoin ovensa ja tulee hitaasti ulos. Raikas ulkoilma ja kirkas taivas saa hänet siristelemään silmiään niin kuin hän olisi unohtanut miltä aurinko näyttää. Hänellä on puhelin korvallaan, aivan, todella korkea kuume, olen syvästi pahoillani etten eilen ilmoittanut poissaolosta. Kyllä, tulen huomenna töihin. Hän laittaa puhelimen taskuun ja suuntaa pyöräkatoksen vieressä olevalle roskalaatikolle, tunkee sinne sinisävyisen muovipussin. Aurinko on kirkas, se heijastuu sinisen muovipussin pinnasta, jonka alla kuultavat polkupyöräliikkeen värikkäät kuvastot.

Hän tulee luokseni, pyyhkii hämähäkinseitin pois ja sivelee hellästi kahvojani. Pehmeän ihon alla muhii edelleen kosteus, joka ei ole luonnollista hänen ikäiselleen ihmiselle. Hän nostaa minut ylös, silittelee runkoani. Hyväksyn anteeksipyynnön, jonka hän on piilottanut kämmeniinsä.

Me mennään tänään sinne järvelle, hän sanoo ja taputtaa satulaani. Vitut siitä ukosta. Vitut sen hienoista pyöristä. Me ei tarvita niitä.

Kerrankin olen hänen kanssaan tismalleen samaa mieltä.